

βουκώλος
βουκώλοςβουκώλος
βουκώλοςβουκώλος
βουκώλοςβουκώλος
βουκώλος βουκώλοςβουκώλος
βουκώλος
βουκώλος
βουκώλοςβουκώλος
βουκώλος

στη γύρα

ελπίζοντας

ΒΟΥΚΩΛΟΣ

Φοιτητικό περιοδικό:
Μια ευγενική χορηγία του ομίλου Λογοτεχνίας

Ένα κασετοφωνάκι φορητό σκάει στο κύμα. Προτού το ρίξουμε να πάει στο διάλογο μουρμούριζε τις μοίρες, τάδε έφη τσανακλίδου και κείνον τον αύγουστο με τα δυο φεγγάρια του Θαλασσινού. Ο ουρανός από την ξαπλώστρα της Πόλης φωσφωρίζει όπως πάντα. Δείχνουμε τους αστερισμούς, δεν ξέρουμε την τύφλα μας, μα δε βαριέσαι, ωραία είναι, ρετσινιάτικα. Έχουμε μαζέψει τα συμπράκαλα για ακόμα μια χρονιά **στη γύρα ελπίζοντας**, εκτός και εντός νησιού. Sleeping bag, γερμένα καθίσματα αυτοκινήτου, τρένα, αεροπλάνα και προσλήψεις πραγματικότητας. Πολλές προσλήψεις, ποικιλίες, καμιά μεμονωμένη αλήθεια χωρίς να

ρεζιλεύεται, κανένα σύμπαν αφημένο στην ανομία της ερμηνείας.

Κάνοντας λοιπόν, κάτι σαν ερμηνευτική χωροχρόνου για το καλοκαίρι που μας πέρασε, αφιερώνουμε ξανά κείμενα, ευελπιστώντας στις ανταποκρίσεις. Ακόμα μια χρονιά φοράει τα ξεφτισμένα της, κάποιιοι από σας βέβαια, θα σε καινούριοι-καλή τύχη και καλές πορείες- χαραμίστε το χρόνο σας στους δρόμους, στις αυλές, κάντε και κανένα εράσμους γιατί αν δεν, θα το **μετανιώσετε εγγυημένα** και μην σκοτίζεστε πια τόσο με τα 200αρια και τις αλυσίδες των μαθημάτων, θα το πάρετε το ρημάδι το κωλόχαρτο-ό,τι μάθετε θα'ναι από μόνοι σας 'συνάδελφοι'.

Για πολλούς, αυτή η πόλη είναι σκατόπολη, είναι περιχαρακωμένη και διπολικά χωρισμένη ανάμεσα στην παλιά της εκδοχή-την πιο ενδιαφέρουσα-και την στιλιζαρισμένα καθαρή και αιμοβόρα του μακαριακού κέντρου. Είναι αρκετοί που δεν την καταλαβαίνουν αυτήν την έρημη χώρα, τα δεδομένα ωστόσο, είναι προσβάσιμα και λένε κάτι για τον χαρακτήρα της και τις πληγές της -αυτός ο Σεπτέμβρης ξεκίνησε με 2 δικαιοδικές πορείες ειρήνης, μια ποδηλατοπορεία-critical mass- των αυτοκινητοδρόμων και

συζητήσεις της alert για την διεκδίκηση
όσων είχαν αφηνιάσει πριν το φρένο
του καλοκαιριού.

*Καλή αρχή λοιπόν και καλές αναγνώσεις
των δρόμων. Μην χαθείτε μέσα στις
αίθουσες, τα δόγματα, τις βιβλιοθήκες
και τα κλαμπάκια. Ή ξέρω γω; γυρίστε,
χαθείτε και βρεθείτε ξανά.*

Χέλεν.

Δούκα δεν ξέρω αν σου διαφεύγει, αλλά ο Αντίχριστος έχει ήδη κατέβει στη Γη.

Κατέβηκε το 1968 σ'ένα ροκ εν ρολ τσίρκο και πήρε τη μορφή του Μικ Τζάγκερ. Έβγαλε τη μπλούζα του στη μέση της σκηνής και έμοιαζε με ανδρόγυνη ύπαρξη!

Κατέβηκε επίσης την ίδια χρονιά στη Γαλλία και μετουσιώθηκε σε λάγνα κοπέλα που από Παριζιάνα έγινε Παρτιζάνα τι να λέμε.

Πήρε το μουτράκι και το σώμα της κανονικά δηλαδή, και τους καλούσε να κάνουν έρωτα ασυστόλως στα οδοφράγματα. Οι συντηρητικοί την είπαν ξεδιάντροπη και οι σταλίνες αναρχοσυνδικαλίστρια, πάντως αμφότεροι συμφωνούν ότι επρόκειτο περί Σατανά.

Επίσης η θεία Παναγιώτα στη γειτονιά λέει ότι τα τσογλάνια σίγουρα πίνουν ναρκωτικά, αλλιώς πως θα κατάφερναν να χτυπιούνται στα οδοφράγματα ένα μήνα τώρα με πιάνεις; Και ξέρεις ποιός δεν κοιμάται τα βράδια ετσι;

Ο Σατανάς προσπαθεί επίσης να διαλύσει το εμπόριο, να καταργήσει τα σύνορα και να τους εξαναγκάσει όλους να γαμηθούν και να φτιάξουν κεφάλι!

Ευτυχώς που υπάρχει ο εξορκισμός της προπαγάνδας και ο αληθινός θεός υπερισχύει.

Πως αλλιώς θα πείθονταν όλοι αυτοί ότι αυτή η μισθωτή σκλαβιά θα ονομάζεται "ελεύθερη αγορά";

Πως αλλιώς θα πείθονταν ότι ξεκληρίζουμε ανήλικα με φωτιά και τσεκούρι και τους "ελευθερώνουμε";

Γιατί ως γνωστόν ΘΕΟΣ=ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Ένας Γερμανός ψυχάκιας φίλος μου με παχύ αντιτουριστικό μουστάκι είπε ότι οι ιδέες πρέπει να περιπλανηθούν πρώτα πάνω στη γη με το πιο τρομερό τους πρόσωπο, ή κάπως έτσι το είπε. Ε εγώ αυτή την ιδέα την έχω πάρει γραμμή που έρχεται πολύ καιρό. Χορεύει ρυθμούς πρωτόγονους και δεν υπάρχει περίπτωση να μην την βρίσκουμε ξανά και ξανά μπροστά μας, γιατί ο εξορκισμός δεν μπορεί να είναι ποτέ πλήρης και οριστικός.

ΠΛΑΝΗΤΑΣ

Planitas.blogspot.com

Bologna, η κόκκινη πόλη.

“Μπολόνια; Τι, εκεί εφηύραν το Bouloni;”

“Ναι μάλιστα, στον κεντρικό σταθμό της πόλης σε περιμένουν κορίτσια που σου περνούν στο σβέρκο lei φτιαγμένα από το εν λόγω αλλαντικό”.

Η σουρεαλιστική συζήτηση με τις ολίγον τι χαζές αμερικάνες στο Yellow μόλις τους ανακοίνωσα ότι αναχωρούσα με το πρώτο τρένο για Μπολόνια. Όμως, παρά τις προσδοκίες τους, αυτό που με υποδέχτηκε στον σταθμό, μετά από 6 ώρες ταξιδιού με το τρένο, ήταν μια επιτύμβια στήλη για τα θύματα της βομβιστικής επίθεσης που είχε γίνει στον σταθμό το 1980. Ναι, η καστροπολιτεία της Emilia Romagna έχει δώσει ένα μεγάλο αγώνα ενάντια στον φασισμό, και τον έχει πληρώσει με αίμα. Απέναντι από τον Καθεδρικό Ναό, άλλη μια επιτύμβια πλάκα. Για τους νεκρούς της αντίστασης ενάντια στον φασισμό αυτή τη φορά, τους νεκρούς της δεκαετίας του 30 και του 40. Μια πόλη οποία είναι συνιφασμένη με τις λέξεις ελευθερία, αντίσταση και αριστερά. Οι gay κυκλοφορούν ελεύθερα και ανοιχτά μέσα στην πόλη, πράγμα σπάνιο για την Ιταλία. Υπάρχει μια αρκετά μεγάλη ομάδα ατόμων που οργανώνουν ποδηλατοπορείες, κυρίως αναρχικοί. Επίσης, σταθερά έχει κομμουνιστή δήμαρχο, οι δυνάμεις της αριστεράς είναι μεγάλες και εκεί, βρίσκεται ένα από τα αρχαιότερα πανεπιστήμια της Ευρώπης. Μην πούμε μάλιστα, ότι εκεί μένουν και κάποιες από τις πιο σημαντικές προσωπικότητες του Ιταλικού πολιτισμού, όπως επί παραδείγματι ο **Lucio Dala**. Εξ αιτίας όλων των προαναφερθέντων, οι Ιταλοί αποκαλούν την Bologna Καλιφόρνια της Ιταλίας.

Ένα άλλο πράγμα που προσέχει κανείς όσο περπατάει στη Bologna είναι ο μεγάλος αριθμός από καμάρες και πύλες που υπάρχουν στα πέριξ του κέντρου. Και αυτό όμως έχει την εξήγηση του. Πριν τον ερχομό της βιομηχανικής επανάστασης, η Bologna ήταν μια καστροπολιτεία, αλλά με την έλευση της βιομηχανικής εποχής και την επέκταση της πόλης, τα τείχη κατεδαφίστηκαν και παρέμειναν οι αψίδες και οι καμάρες να θυμίζουν το παρελθόν της μεγάλης πόλης του Ιταλικού βορρά. Στις τρεις ημέρες που διήρκεσε η στάση μου στην πόλη, κατάφερα βέβαια να αποκτήσω μια πιο εκτενή άποψη όσον αφορά την ζωή στην Πόλη, κυρίως χάρη στην ξεναγό μου, την Christel. Στην Μπολόνια υπάρχουν άπειρα και ιδίως μέσα στην παλιά πόλη υπάρχουν πολλά μικρά εστιατόρια και μπαρ στα οποία συχνάζουν φοιτητές, είτε για ένα γρήγορο γεύμα, είτε για να κατεβάσουν κάνα κρασάκι σε λογική τιμή. Στην παλιά πόλη επίσης κυκλοφορούν μυριάδες φοιτητές που ακολουθούν το πρόγραμμα Erasmus, γι' αυτό και δεν είναι σπάνιο φαινόμενο να ακούσει κανείς Ισπανικά, Γαλλικά ή και Ολλανδικά, ιδίως εάν περιφέρεται κάτω από τα μεσαιωνικά κτίρια του πανεπιστημίου. Επίσης, υπάρχουν και τα σινεμά, σε ένα εκ των οποίων είδα σε πρώτη προβολή το **“Gommora” του Matteo Garrone**, ενώ συχνά πυκνά γίνονται αφιερώματα σε διάφορα είδη κινηματογράφου. Επίσης οι πορείες, φοιτητικές και μη είναι συχνό φαινόμενο στην πόλη, όπως και σ' όλη την Ιταλία.

Αυτό δεν πρέπει να αποτελεί έκπληξη για τους γνωρίζοντες τα της Ιταλίας, μιας και τόσο το φοιτητικό κίνημα όσο και ο συνδικαλισμός έχουν γερές παραδόσεις στην Ιταλία, που χρονολογούνται από την δεκαετία του '60 και από την μετά-Γκαριμπάλντι εποχή. Και η Bologna βρισκόταν στο επίκεντρο και των δύο εποχών.

Είναι παράξενο το πώς θα επιζήσουν οι Bolognesi της περιέουσας ατμόσφαιρας που επικρατεί αυτό τον καιρό στην Ιταλία. Πέρυσι το καλοκαίρι που είχα επισκευτεί την πόλη ο Cavaliere είχε μόλις αρχίσει να μετατρέπει την Ιταλία σε ένα ιδιότυπο αστυνομικό κράτος, με νόμους που έδιναν αστυνομικά καθήκοντα και στον στρατό, και την εισαγωγή των πρώτων ρατσιστικών νόμων κατά της μετανάστευσης. Δεν είναι καθόλου σίγουρο πώς θα αντιδράσουν οι Bolognesi σε όλη αυτή την κατάσταση. Ιδίως όταν υποτίθεται ότι όλα αυτά είναι μέτρα κατά της εγκληματικότητας. Την στιγμή που στην Ιταλία η μάστιγα είναι τα οικονομικά εγκλήματα, τα οποία διαπράττει και ο Berlusconi. Και μάλιστα την στιγμή που δένει τα χέρια της Αρχής Καταπολέμησης Οικονομικού Εγκλήματος δυσκολεύοντας την εύρεση στοιχείων για τέτοιους εγκληματίες.

Εκτός όμως από τις πλούσιες πολιτικές παραδόσεις, η Bologna έχει διατηρήσει μια γραφική αίγλη, που οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι είναι φοιτητούπολη. Οι ντόπιοι κυκλοφορούν κατά δεκάδες στα στενά του κέντρου, όπου κάνουν τα ψώνια της εβδομάδας, συνήθως προτιμούν τα ποδήλατα και τα (αποτελεσματικά θα έλεγα) αστικά λεωφορεία για τις εντός των πυλών μετακινήσεις τους. Και βεβαίως κάθε πρωί καταναλώνουν τόνους espresso και τα μεσημέρια ή τα απογεύματα περνούν για ένα γρήγορο καφέ από τα τοπικά μπαρ. Η σχέση του Ιταλού με τον καφέ μοιάζει πάρα πολύ με αυτή που έχουν οι Κύπριοι. Ένα είδος καφέ κυκλοφορεί σε 150 διαφορετικές παραλλαγές. Με γάλα, χωρίς, Μισό-μισό, μέτριο, δυνατόν με λίγο γάλα και πάει λέγοντας. Δεν έχεις ζήσει από Bologna εάν δεν έχεις φάει Spaghetti al Ragù, δεν έχεις πιεί μια Nastro Azzuro από τοπικό μπαρ, δεν έχεις χαθεί στα στενά γύρω από το πανεπιστήμιο, δεν έχεις κάτσει στα σκαλάκια του Καθεδρικού να ακούσεις τους περιπλανόμενους μουσικούς, δεν έχεις μάθει τίποτα για την κινηματική ιστορία της πόλης.

Είναι μια πόλη την οποία μπορείς να χαζεύεις για ώρες, και να μην την χορταίνεις, η Bologna. Μια όμορφη πόλη με όμορφους ανθρώπους, κόκκινους από άποψη κι όχι από κάποιο γενετικό ελλάτωμα.

Duke.

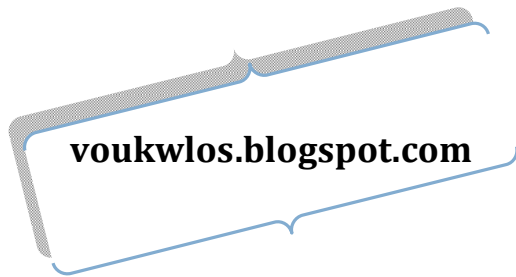
Dukezappagr.blogspot.com

Global travellers uncensored

Κάθε πεθαμένου παρέλαση

Madrid – Barcelona - Granada

Ε τι φταίω, είναι από τους αγαπημένους. Pessoa και Whitman. Όχι για κάθε στίχο μα για κάθε ετερώνυμο και κάθε πολυπληθή δήλωση. Καλά, δεν είναι και τυχαία η ένδειξη ενδιαφέροντος. Ο Pessoa χτύπησε περίπου 360 ετερώνυμα σ'όλη του τη ζωή κι αυτό είναι πράμα που μπορεί να εκτιμηθεί δεόντως από ένα παιδί που

μεγάλωσε στη στενάχωρη Λευκωσία. Το χιούμορ και μόνο, του να δηλώνει κανείς ότι είναι πολυπληθής και σε καμιά γαμημένη περίπτωση σχιζοφρενής, ε στα δεκάξι μου μου φαινόταν απλώς, ό,τι καλύτερο για την υπόθεσή μου. Αποφάσισα λοιπόν, στις μακρινές μου αναχωρήσεις αν βρεθώ ποτέ

κάπου κοντά σε κανα τάφο τους, να δω ό,τι απέμεινε και να χασκογελάσω που εξακολουθούν να' ναι ακόμα, παρά τις ενστάσεις του χρόνου ζωντανοί κι έτσι, για το κουλό της όλης υπόθεσης να χαράξω εκεί κοντά κάποιες απ' τις στιχάρες τους που πάντα με συντροφεύαν-είμαι άλλωστε από τις γκόμενες που σταθερός τους σύντροφος υπήρξε πάντα η σχιζοφρένεια ενός βιβλίου κι όχι το πέος ενός σχιζοφρενούς. Βέβαια, Philadelphia μεριές, που' ναι κι ο τάφος του Γουίτ, απ' όπου και το κορυφαίο: *I laugh at what you call dissolution; And I know the amplitude of time*" στο προσεχές μέλλον δεν θα το βλεπε η τύχη μου, η Ισπανία όμως, ήτανε κομπλε κι επομένως, ήταν αυτονόητο ότι με προσωρινή βάση Λακορούνια θα πέραμε λεωφορειάκι για Πόρτο και θα χτυπούσαμε εφεξής μια Λισσαβόνα για την θέαση του τάφου του Πορτογάλου που μου' χε χαρίσει μπόλικες συντροφίες στην κωλομοναξιά της κωλοεφηβείας.

Η πορεία λοιπόν, ξεκίνησε όπως ξεκινάνε τα τρένα: ρυθμισμένα και κανονικά με μπίρες και ρυθμούς του Watson στο Wooden arms-χεράκι και κέρατο στον Waits ένα περίπου. Αεροδρόμια και διανυκτερεύσεις και κάθε πεθαμένου παρέλαση από Λόρκα μέχρι Λουίς Βελέθ και Vallejo δίπλα σε κινέζους με μάσκες τρομοκρατημένες από την γρίπη των μέσων μαζικής. Πρώτη στάση με τους καμπούρηδες, ο Villalta στην Μαδρίτη, πίνακες που φέρε στο Reina Sofia, ασύστολα ειρωνικοί, καλά με δόσεις αυτοαναφοράς μπόλικες για την περίοδο εκείνη της ζωγραφικής στην Ισπανία, γύρω στο 1970 - μεταμοντέρνο τον λένε κάποιοι τον Villalta, χέσε λέω εγώ, ίσως το καλύτερο που άξιζε από την διαμονή στη Μαδρίτη πέρα απ' τα πάρκα με υπόκρουση ριμίκς της ροκ σε μπαχανά ρέκβιεμ και κάτι καταλήψεις αραιά και πού, τα μουσεία. Κλασικά τα λόγια του Μολερο στα '87 για την επανάσταση ενάντια στην δικτατορία: *nuestra forma de lucha consistia en ignorar que existia una dictadura-para nosotros estaba muerta y como tal nos comportabamos* - ο τρόπος των καλλιτεχνών.

Μετά τα μουσεία - καλά και πριν τα μουσεία - προγευματάκι το χουνε οι Ισπανοί το τίντο- έρχεται το ντιν νταγκ ντογκ, κρασάκι με λεμοναδίτσα και κουβέντα με τους ντόπιους παρα πρακτικάρ λα λέγκουα- άθλια νύχτα η Δευτέρα στη Μαδρίτη, ανοιχτές μόνο ντίσκο με τραγούδια να ξερνάς απάνω στο ποδοσφαιράκι κάτω από την αστραφτερή μπάλα που γυρνάει και την γκόμενα με το λαμέ στην αφίσα –ή στο μπαρ απέναντι ξέρω γω- να ξεφτιλίζει την αισθητική μυρωδιά του πρωινού μουσείου ή να αποθεώνει το λογοτεχνικό φέρετρο του Μπουκόφσκι-αναλόγως διαθέσεως. Η ατμόσφαιρα τραβάει για ουίσκι μιας και ματώνουν τα σαντάλια απ'το περπάτημα με τις ώρες, αν δεν την περπατήσεις την πολη δεν έχει γούστο, λέει κι ο καμπούρης, να πάρεις και καμιά αφίσα απ'τους θαλάμους τηλεφώνου ή τις πόρτες της πλατείας-έρχεται κι ο Cohen Granada τον Σεπτέμβρη- να κάνεις και καμιά παράδα στα παγκάκια λέω γω, να σου φανεί κι η Μαδρίτη τακτοποιημένη, με την οικονομική της κρίση αλλά στη μούφα.

Αεροδρόμια ξανά, Barcelona το επόμενο βαγόνι, ταξιδιωτικός οδηγός στον κάλαθο, παλιά πόλη αποθέωση, θάλασσα - αγορά του Αλχαλίλι σκυλιά γιατί πλανώδιοι και αυτόνομη Καταλονία. Αφίσες στους δρόμους για διαδηλώσεις υπέρ του αιτήματος και σεβασμό στους νεκρούς της ιδεολογικής και πολιτικής μάχης- η οικονομία της περιοχής είναι γερή, το λένε απλά -ταϊζουμε την υπόλοιπη Ισπανία. Γι' άλλους το αίτημα έχει χαρακτήρα ουτοπικό στις σημερινές μέρες των 'μειονοτήτων' που θέλουν να αποσπαστούν από τον 'εθνικό' κορμό, για τους ενοποιητικούς και τους ειρηνιστές είναι περίπου στενάχωρο. Ο σερβιτόρος μιλά καταλανικά στον Ισπανό, στον τουρίστα ό,τι ν'ναι-είναι κουλτούρα τόπακα που πάει όπου την βγάλει. Μουσεία μικρότερα της Μαδρίτης, λέει ο αμερικάνος, έχει γεμίσει ο τόπος αμερικλανιές φωνάζουν οι καμπούρηδες, Juan Miro, γελάει ο ένας -διαβάζω βιογραφία: τον Μιρο τον διώξανε από την σχολή καλών τεχνών για έλλειψη δεξιοτεχνίας-τώρα έχει αναδειχθεί σε έναν από τους καλύτερους ζωγράφους του 20^{ου}. Picasso μουσείο, καπέλο ψάθινο, ύπνος απ'έξω, φωνάζει μια γριά εβδομήντα που κοιμάμαι στο πάτωμα – μουσείο σοκολάτας προηγουμένως overdose, μπροστά στην ηδονή της σοκολάτας γαμήσαμε την ηδονή της τέχνης και μας έχει μείνει ακόμα μια ηδονή με παράταση επ'άοριστον. Κοκτέιλς στην παλιά πόλη, φτηνή η Βαρκελώνη άμα την ψάξεις, τουρίστες βαβούρα τον Ιούνιο μα πετυχαίνεις και ντόπια στέκια άμα μπεις πιο μέσα. Θάλασσα, λιμάνι και παλιά πόλη, βόλτα στο κέντρο με θέα τα αρχιτεκτονικά του Gaudi, λίγος Νταλί, πόλη που ζει με τα φαντάσματα των δημιουργών της και τις μπαρούφες των τουρίστων. Μαδρίτη τετράγωνη, Βαρκελώνη ανοίγματα του κύκλου.

Τελειώνουν οι μέρες σιγά σιγά και στην προβλήτα της Βαρκελώνης, το hostel μπατάρισε από αμερικάνους, τραβάμε για Granada αφιχθέντες ξημερώματα, φωνάζουν οι υπάλληλοι για τα εργοστάσια που καίγονται από 'μόνα' τους, απολύσεις σωρό -ίσως η μόνη πόλη που έχει τα πιο εμφανή σημάδια της οικονομικής κρίσης. Γράφουν οι εφημερίδες διάφορα, ανάμεσα σ'όλα αυτά ο

Σαρκοζύ καταδικάζει την μπούρκα στο Παρλιαμέντο στο Παρίσι, μάλλον εν απουσία κάποιου σχεδίου αντιμετώπισης του οικονομικού φαλιρίσματος κι ο πλανώδιος μουσουλμάνος που βρίσκουμε λίγο πιο κάτω απ'την Αλάμπρα μας εξιστορεί την ιστορία του προφήτη Σολομόντα εξηγώντας μας μέσα σε ΜΟΝΟ δύο ώρες πως όλοι θα πεθάνουμε μια μέρα, το άγχος διακατέχει μόνο τους Σκανδιναβούς και το φάρμακο για την κατάθλιψη είναι ο ήλιος και το σεξ. Οι φοιτητές βέβαια, κάθονται αραχτοί, η Granada αρέσει γιατί είναι φλου λένε και εκσυγχρονισμένη, με εξελίξεις γραφικής ταχύτητας. Μπίρες μπίρες μπίρες και κάπου εκεί στις μπίρες, λίγο με τον Λόρκα λίγο με την Αλάμπρα, λίγο με τα μπιρόνια, τα ράστα και τα ανεβοκατεβάσματα, ξεμείναμε χωρίς Πορτογαλία, με μια πτήση για Πράγα και τα Marginalia του Pessoa στη τσάντα για την αναμονή της επιστροφής. No rasa nada λέει κι ο καμπούρης.

Κάποια άλλη φορά θα τον πετύχω τον Pessoa και από κοντά, όσο κουλό κι αν ακούγεται.

Χέλεν.

Ιστικλάλ ή Μεγάλη Οδός

Είναι περιττό νομίζω να αναφέρω πως ό,τιδήποτε γραφτεί εδώ είναι προσωπικές αντανakλάσεις και όχι ταξιδιωτικές οδηγίες ούτε must see προτάσεις. Η παρατήρηση αλλάζει περισσότερο εσένα παρά το τοπίο σου, και το κάθε ζευγάρι μάτια άλλα ξεχωρίζει και άλλα αφήνει στη σκιά.

Και δεν θα μπορούσες να μην το πάθεις αυτό σε μία οδό όπως η Ιστικλάλ (Ανεξαρτησίας) ή Μεγάλη Οδός όπως ήταν η ελληνική της ονομασία, όταν καμία στιγμή της δεν μοιάζει με την επόμενη, όταν μυριάδες κόσμου ανεβοκατεβαίνουν σαν κύτταρα ενός γιγαντιαίου οργανισμού, για διαφορετικό σκοπό ο καθένας, άλλος για να αγοράσει από τους εμπόρους του κέντρου, άλλος για να απολαύσει τον ναργιλέ του σε ένα από τα καφενεία των στενών, άλλος για να πουλήσει την εφημερίδα ενός κόμματος που αναλύει την ευρωπαϊκή πρόκληση της χώρας... κι εγώ για να δω όλους αυτούς και την μεγαλοσύνη που άθελά τους ίσως προσφέρουν σε αυτό το σημείο της Πόλης.

Θα ρωτήσεις ίσως γιατί ασχολούμαι με ένα μόνο δρόμο. Όποιος πει ότι την ξέρει, ότι μπορεί να γενικεύσει τη ζωή στην Πόλη σε μερικές αράδες είναι πρόχειρος. Φεύγοντας με το τρένο, έπεσα για ύπνο σε μία από τις κουκέτες και μετά από μία ώρα σηκώθηκα να ρωτήσω που είμαστε, κι ακόμη περνούσαμε τα προάστιά της. Μία πόλη με πληθυσμό μιάμιση φορά τον αντίστοιχο της χώρας μου, μία πόλη με μεγάλες διαφορές επιπέδου διαβίωσης, με εκατοντάδες χιλιάδες παράγκες και παραπήγματα, και αλλού μεγαλοπρεπείς επαύλεις και νεοκλασικά.

Γ'αυτή την πόλη η Ιστικλάλ είναι το επίκεντρο, το εμπορικό, πολιτικό και κοινωνικό κέντρο της, και οι χιλιάδες που την ανεβοκατεβαίνουν ημερησίως είναι το αίμα μίας αρτηρίας που δίνει τον σφυγμό σε όλες τις συνοικίες, από το Νισάντασι μέχρι το Τόπκακι, κι από το Φανάρι μέχρι το Γεντί Κουλέ.

Εδώ δεν ήταν που γνώρισα τον Αϊκούτ, τον ομοφυλόφιλο Τούρκο με Σλαβομακεδονική καταγωγή «Για μερικούς στην Ελλάδα, η ύπαρξή σου και μόνο θεωρείται πρόκληση!» γελούσαμε καθώς κάτω από τον καύσωνα έφευγε νερό ακόμη μία Εφές, από τις λίγες ξανθές τουρκάλες που γνώρισα αλλά απίστευτα δροσερή.

Με τις ορολογίες μπερδευόμασταν συνέχεια όχι μόνο με αυτόν αλλά με όλη την παρέα, αυτοί λέγανε Κιουζέι Κίμπρις εγώ ρε παιδιά η Κύπρος μία είναι, αυτοί Μακεντόνια εγώ FYROM, αυτοί Ισταμπούλ εγώ Πόλη, κι εκεί είναι που είδα με τα καθαρότερα παραδείγματα ότι οι λέξεις δεν είναι ποτέ αθώες, ποτέ χωρίς φόρτιση. Όμως εκείνο που με έκανε να νιώσω καλύτερα είναι ότι με τα παιδιά αυτά, τους Τούρκους των εικοσικάτι ετών, μπορούσαμε να κάνουμε διάλογο, δεν περιχαρακωνόμασταν ο καθένας πίσω από τις λέξεις και τα δόγματα που μας κληροδοτήθηκαν, αν και μας χώριζαν τόσο διαφορετικές αντιλήψεις, αν και είχαμε εμφανώς διαφορετικό πρίσμα.

Ειδικά με το «Ισταμπούλ» τρελαίνονταν όλοι «Δε μπορώ να καταλάβω γιατί εσείς οι Έλληνες επιμένετε μετά από τόσους αιώνες στο Κωσταντινούπολη. Η πόλη ιδρύθηκε αν δεν κάνω λάθος ως «Νέα Ρώμη» και μετά συνδέθηκε με τον αυτοκράτορα και άλλαξε. Όπως από τον Ρωμαϊκό πολιτισμό φτάσαμε στον ανατολικό ρωμαϊκό (βυζαντινό), έτσι από τον βυζαντινό περάσαμε στον οθωμανικό. Άλλωστε εσείς δεν είστε που ονομάσατε την Κωσταντινούπολη απλά κοφτά «Πόλη»; Παραφθορά αυτού του ονόματος είναι και το Ισταμπούλ».

Σκέφτηκα πόσους βιασμούς ονομάτων έχει πράξει το ελληνικό κράτος (όταν το Κακοσάλεσι έγινε Πτολεμαΐς, το Νταούτ Μπαλλή Παλαιόκαστρο και το Γεντί Κουλέ Επταπύργιο) και συνειδητοποίησα ότι όσο κι αν δυσκολεύομαι να πω στα ελληνικά «Πήγα στην Ισταμπούλ» για μια πλειάδα λόγων, η ιδέα της εθνικής καθαρότητας έχει σακατέψει κυριολεκτικά την ποικιλομορφία των τοπωνυμίων μας, και στις δύο μεριές του Αιγαίου.

Κι όλα αυτά καθώς ανεβαίνοντας την Ιστικλάλ, φτάνεις στην κεντρική πλατεία της Πόλης όπου εμφανίζεται ο Κεμάλ, η αγιοποιημένη φιγούρα του τουρκικού κράτους, να οργανώνει τον λαό στο μέτωπο της Ανατολίας, στο επιβλητικότερο άγαλμα που θα συναντήσεις εκεί. Και στο σημείο αυτό είναι που ίσως, αν πιστεύεις στην αδελφοσύνη μεταξύ των ανθρώπων, θα πεις «Πόσο δρόμο έχουμε να κάνουμε, και εμείς αλλά και αυτοί, για να εγκαθιδρύσουμε στην ψυχή μας την ειρήνη;»

Χρήστος Δημητριάδης

(Στη γύρα με τον Μαρκήσιο)

Μαρκήσιος Ντε Σαντ για παιδιά - Marcel Marien

Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσε μια νεράιδα, που τη λέγανε Ιουλιέττα. Ήταν γλυκιά, χαριτωμένη και πολύ όμορφη, και τη φωνάζανε η νεράιδα των μήλων, γιατί είχε δυο μικρά μήλα στο στήθος της. Αυτά τα φρούτα ήταν ολοστρόγγυλα και είχαν μια υπέροχη μυρωδιά, και τα προσέφερε σε όποιον της ζητούσε να τα γευτεί. Κι όμως, παρόλο που τα δάγκωναν όλοι, τα μήλα της παρέμεναν ολόκληρα και γεμάτα, και είχαν επίσης ένα τέλειο σχήμα.

Στην ίδια όμως χώρα όπου ζούσε η νεράιδα, υπήρχε κι ένα τέρας με το όνομα Σαιν-Φοντ. Ήταν φρικιαστικά άσχημος και οπουδήποτε πήγαινε επικρατούσε η απελπισία. Ήταν οπλισμένος με ένα τεράστιο ραβδί 14μιση ιντσών, που με τον καιρό είχε γίνει ένα με το σώμα του, και το οποίο ήταν το όργανο με το οποίο διέπραττε τα τρομερά εγκλήματά του. Το ραβδί αυτό ήταν μαγικό. Το τέρας ωστόσο είχε γεννηθεί καλό, και είχε παραμείνει τέτοιο, μέχρι που στην ηλικία των 7 ετών, όταν ακόμα ήταν ένα μικρό αγόρι, μια κακιά νεράιδα με το όνομα Φύση τον καταράστηκε με την τραγική μοίρα να έχει αυτό το ραβδί τόσο κολλημένο κάτω από την κοιλιά του που δεν μπορούσε να το βγάλει. Κι έτσι, εξαιτίας αυτού του τρομερού όπλου, το αγόρι μεγαλώνοντας έγινε, παρά τη θέλησή του, ένα αισχρό τέρας που στεναχωρούσε ολόκληρη τη χώρα.

Όμως πολλά περίεργα πράγματα λέγονταν για το ραβδί αυτό. Για παράδειγμα, ότι όταν δεν χρησιμοποιούνταν, ήταν μαλακό και νερουλό, σαν να μην ήταν παρά ένα σακούλι από δέρμα που το κρατούσε. Όμως κάθε φορά που κάποιο από τα θύματά του πλησίαζε το τέρας, το τρομερό ραβδί αυξανόταν αμέτρητες φορές, σε σημείο σχεδόν να εκρήγνυται το δέρμα που το κάλυπτε, και τραβούσε το τέρας με τόσο μεγάλη δύναμη που το οδηγούσε, καλώς ή κακώς, να διαπράττει το οποιοδήποτε απαίσιο έγκλημα του υπέβαλλε αυτό το μαγικό όπλο.

Ένα όμορφο καλοκαιρινό απόγευμα, η γλυκιά νεράιδα Ιουλιέττα μάζευε λουλούδια σε ένα λειβάδι όταν ξαφνικά βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τον τρομερό Σαιν-Φοντ. Δεν πέρασε μια στιγμή που την αντίκρισε όταν το ραβδί του τινάχτηκε φτάνοντας σ' ένα τρομαχτικό μέγεθος, και έσυρε ολόκληρο το τέρας προς την μεριά της Νεράιδας. Ήταν μεγάλο και κόκκινο και φαινόταν σαν να πίνει συνέχεια αίμα, και έβγαζε μια λάμψη τόσο εκθαμβωτική που το έκανε να δείχνει ακόμα πιο φοβερό. Όμως η Ιουλιέττα δεν φοβήθηκε, και αντί να τρέξει να σωθεί, πλησίασε το τέρας και έβαλε τα γέλια: "Κοίτα liege***** μου", είπε βγάζοντας το φόρεμά της. Και με κάποιο μαγικό μια φρέσκια πληγή εμφανίστηκε στο σώμα της. "Πως μπορείς να με βλάψεις, μιας και έχω ήδη πληγή;" Και με τα λεπτά δάχτυλά της, η Ιουλιέττα πείραξε ελαφρά τις άκρες της πληγής, σαν να ήθελε να αποδείξει ότι ήταν αληθινή. Το τέρας μπορούσε τότε να δει ότι το εσωτερικό της πληγής αυτής ήταν ροζ και πολύ βαθύ. Όμως το μαγικό ραβδί του δεν πτοήθηκε. Τινάχτηκε προς την Ιουλιέττα, τραβώντας το κακόμοιρο τέρας μαζί του, και πριν προλάβει καλά-καλά να ρίξει την καλή νεράιδα στα γρασίδια, ξεκίνησε να σκάβει με μανία βαθιά μέσα στην παραμυθένια πληγή, ανοίγοντας προς τα πάνω ολόκληρο τούνελ. Μετά από λίγο, το

ραβδί βγήκε και πάλι έξω, αλλά μόνο γιατί ήθελε να χωθεί κάπου αλλού, στη σάρκα της Ιουλιέττας, κοντά στην πληγή, όταν μια νέα πληγή εμφανίστηκε, μέσα στην οποία το τυφλό όπλο βυθίστηκε σαν λυσσασμένο. Τη στιγμή εκείνη, η Ιουλιέττα, που είχε το βλέμμα της στραμμένο στο τέρας που έσκυβε πάνω της, αναγνώρισε βαθιά μέσα του την γλυκιά ευγένεια του ανθρώπου που γεννήθηκε καλός, και της γεννήθηκε μια βαθιά συμπάθεια προς το άτομο αυτό. Του προσέφερε τότε το ένα μετά το άλλο τα μήλα που είχε στο στήθος της, και έβαλε το τέρας να τα γευτεί σχεδόν με το ζόρι. Αυτός, τα δάγκωσε απαλά, τόσο πολύ που η νεράιδα δάκρυσε. Με μια επιδέξια κίνηση απαγκιστρώθηκε από το ραβδί που την πλήγωνε και γονάτισε μπροστά στο τέρας, κρατώντας το όρθιο. Θαρραλέα, έφερε το στοματάκι της γύρω από το τρομερό ραβδί του παρόλο που ήταν τόσο τεράστιο, κατόρθωσε να το βολέψει στο στόμα της, γλιστρώντας το απαλά ανάμεσα απ' τα χείλη της. Και ξαφνικά, δίχως να έχει την παραμικρή ιδέα για το τί έμελλε να συμβεί, μόλις το ραβδί καρφώθηκε τόσο βαθιά στο πίσω μέρος του λαρυγγιού της, πνίγοντάς τη σχεδόν, και με ένα γρήγορο κλείσιμο των δοντιών, κατάπιε το μαγικό ραβδί βαθιά στο στομάχι της, κόβοντάς το, κι έπειτα το έφτυσε πάλι πίσω, πάνω στο έδαφος. Και τότε, το φρικαλέο όπλο καταλήφθηκε από τρομερές δονήσεις, πάλλονταν και σερνόταν σαν φίδι, ώσπου τελικά ακινητοποιήθηκε και μετατράπηκε σε πέτρα.

Απευθερωμένος επιτέλους από το αισχρό όργανό του, ο Σαιν-Φοντ δεν ήταν πια ένα τέρας. Είχε μετατραπεί και πάλι σε έναν καλό άνθρωπο. Κι έτσι, παντρεύτηκαν με την μικρή νεράιδα, αν και, όλως περιέργως, δεν έκαναν ποτέ παιδιά...

Τέλος.

.....

[Πηγή: το γαλλικό λεττριστικό περιοδικό "Γυμνά Χείλη", τεύχος 5, Ιούνιος 1955]

[Μετάφραση στα αγγλικά: Jordan ML, 2005 - [Live free or buy trying!](#)]

[Μετάφραση στα ελληνικά: Δ., Αύγουστος 2007]

www.anarcores.blogspot.com

Άμστερνταμ: Λίγο χασίς, λίγο θάλασσα και τ' αγόρι μουουου...

Και να' μαι πάλι να γράφω για το Άμστερνταμ. Ας όψεται ο Βουκώλος που την είδε Lonely Planet. Έτσι η Ερικήνη σας μεταμορφώνεται σε ταξιδιωτικό πράκτορα 007 (Ζήσε κι άσε τους άλλους να πεθάνουν) και σας μεταφέρει τα καλύτερα του Άμστερνταμ, μέσα από τις εμπειρίες της κατά την ολιγοήμερη (δυστυχώς, δυστυχώς) διαμονή στην πόλη.

Τι να δεις:

Είσαι στο Άμστερνταμ φίλε μου. Τι άλλο να δεις; Θέλεις εν θέλεις εννά δεις τα κανάλια, όπου πάεις εν ομπρός σου. Τζαι μεν μου πεις «ούλλα τα κανάλια εν τα ίδια, είδες έναν, είδες τα ούλλα», θα θυμώσω. Μεν βαρκέσαι ολάν. Αν θα πάεις, να πάεις τζαι να το γυρίσεις το Άμστερνταμ, να σταματάς στα κανάλια τζαι να τα απολαύσεις. Τα κανάλια με τις γέφυρες τζαι τα υπέροχα σπίτια στις όχθες αποτελούν ένα πανέμορφο θέαμα, άκρως ρομαντικό τζαι σήμαν κατατεθέν της πόλης (μαζί με το χασίς τζαι τες π****νες βεβαίως βεβαίως).

Η αρχιτεκτονική της πόλης είναι κάτι που την κάνει μοναδική, τζαι το ερώτημα εάν τα σπίθκια είναι τελικά ζαβά ή όχι είμαι βέβαιη ότι ταλαιπωρεί όλους τους τουρίστες. Έτσι μην παραλείψετε να σταματήσετε στο δρόμο να χαζέψετε τα κτίρια τζαι να το διαπιστώσετε που μόνοι σας (καλλύτερα μεν καταναλώσετε τίποτε πριν όμως). Κάμετε επίσης τη βόλτα σας που την πλατεία Νταμ, με το επιβλητικό κτήριο του δημαρχείου απέναντι από τον οβελίσκο. Τούντην πλατείαν εννά την αγαπήσετε, όι μόνον για τα κτήρια, αλλά τζαι τους καλλιτέχνες του δρόμου που διούν παραστάσεις ούλλη μέρα τζιαμέ που breakdance ως beatbox τζαι τον ιδιαίτερο κόσμο που μαζεύεται τζιαμέ.

Η πόλη έχει επίσης αρκετά μουσεία, από τα οποία είδα ένα μόνο, αυτό του Βαν Γκογκ και το συστήνω ανεπιφύλακτα. Παρόλα αυτά υπάρχει ένα sex museum, το Μουσείο Μαριχουάνας, το σπίτι της Άννας Φράνκ (ναι, ναι, της κοπέλας με το ημερολόγιο, όι ολάν της Μπρίτζετ Τζόουνς, της άλλης), ένα μουσείο διαμαντιών και το εργοστάσιο της Heineken που προσφέρει λένε στους λάτρεις της μπύρας μια μοναδική εμπειρία. Εμέναν η μπύρα ποττέ εν μου άρεσκεν, τα διαμάντια επίσης, για τη μαριχουάνα εν το συζητώ καν τζαι το σπίτι της Άννας Φρανκ ήταν λλίον κατάθλιψη τζαι αποφασίστηκε να το αποφύγουμεν. Έτσι βασικά το μόνον που ελυπήθηκα που έχασα εν τζείνον το sex museum.

Το Άμστερνταμ διαθέτει επίσης ένα πανέμορφο ζωολογικό κήπο, στον οποίο δεν πήγα, τζαι έναν υπέροχο βοτανικό κήπο, στον οποίο επίσης δεν πήγα, αλλά

εμείνισκα στην περιοχή, επερνούσα καθημερινά τζαι που τα θκυό τζαι εφαινούνταν υπέροχα.

Να σου πω, τέλος, να περάσεις που την περιοχή των Κόκκινων Φαναριών; Δεν ξέρω. Μεν σε πάρω στο λαιμό μου. Το πόσον ενδιαφέρουσα εννά έβρεις την εμπειρίαν εξαρτάται που πολλά πράματα, όπως το φύλον τζαι την προσωπικότηταν σου. Εγώ πάντως επέρασα, τζαι όι εν ήταν ωραία. Αλλά εννεν ο τόπος που φταίει.

Τι να φάεις:

Εντάξει, οι Ολλανδοί προφανώς εν άνθρωποι των τυρκών. Αν θα πάεις Ολλανδία, φάε ρε παιδί μου λίον τυρίν. Πήαινε κάπου, συστήνω έναν χαϊκλέ καφέ στην Rembrandtplein, τζαι παράγγειλε έναν πιάτον με τα διάφορα είδη. Επίσης, υπάρχουν κάτι ολλανδέζικα παραδοσιακά τύπου κεφτεδάκια, νομίζω λέγονται bitterbal. Μεν διστάσετε να τα δοκιμάσετε. Τέλος, σίγουρα άμαν πάτε θα φάτε πατάτες μέχρι σκασμού. Είναι το εθνικό fast food εκεί πέρα.

Εισήγηση συγγραφέως: στο πατατάδικο άμα σας ρωτήσουν normal or large, για όνομα του Θεού πέτε normal, μιλούμεν για πολλήν πατάταν πιστέψετε με.

Τι να καπνίσεις:

Εγώ να σου πω; Εν ξέρεις; Απλά ενημερωτικά, χασίς και τα λοιπά μπορείς να καταναλώσεις σε συγκεκριμένους χώρους μόνο, στα coffeeshop (καλά στην πραγματικότητα το χασίς είναι παντού, μα παντού). Τα coffeeshop καταλάβεις τα που μιλια μακριά, που τη μυρωθκιάν φυσικά, αλλά τζαι που τα ονόματα, όπως Paradise, Ecstasy τζαι το περίφημο Bulldog βέβαια. Στα coffeeshop, έτσι για να ξέρεις, επιτρέπεται το κάπνισμα μαριχουάνας, αλλά όχι το κανονικό τσιγάρο. Τι παραλογισμός εν τούτος;

Εισήγηση συγγραφέως: Αν θέλεις να δεις έστω τα μισά που τα παραπάνω τζαι να κάμεις πράματα, μεν περάσεις πολλύν χρόνον δαμέσα, τζαι μεν καπνίσεις πολλά. Μια μεγάλη μερίδα του τουρισμού της πόλης, βέβαια, πηγαίνει μόνον για τούτον το λόγο, αλλά εν κρίμαν. Χάνεις τόσα πολλά πράματα. Προσωπική άποψη πάντα.

Πώς να κινηθείς:

Εγώ προσωπικά είμαι φαν του περπατήματος. Δεν θεωρώ ότι εγνώρισα πραγματικά μιαν ξένην πόλην εάν δεν την περπατήσω, αν όι ούλλην έναν μεγάλον κομμάτιν της. Τζαι το Άμστερνταμ, εν σχετικά μικρό τζαι γραφικό, έτσι εν πραγματική απόλαυση να το περπατάς. Φυσικά, περπάτα, περπάτα φκάλλουν τα πόθκια σου νερό τζαι είσαι πεθαμένος ως το μεσημέριν, έτσι μπορείς να χρησιμοποιήσεις τζαι τα τραμ να κάμεις τη δουλειά σου.

Βεβαίως, το κυριότερο μέσο μεταφοράς είναι το ποδήλατο. Μονά, διπλά, με θήκη για το μωρό, με κασιούαν, ποδήλατα παντός είδους. Ποδήλατα παντού. Το πρώτο πράγμα που εισηγούμαι να κάνετε, εάν δεν έσιετε να κάμετε ποδήλατον που τα 7 σας, όπως εγώ (τούτα που λαλούν για το ποδήλατον ότι εν το ξεχνάς ποττέ, σας διαβεβαιώ εκ πείρας εν πελλάρες), είναι να νοικιάσετε ποδήλατα τζαι να γυρίσετε την πόλη. Θα το κατά-φχαρισηθείτε. Υπάρχει δίκτυο με ποδηλατόδρομους τζαι γενικώς ο ποδηλάτης στους δρόμους του Άμστερνταμ είναι ο απόλυτος άρχοντας.

Τι να προσέξεις: Τους απόλυτους άρχοντες, τους ποδηλάτες. Αν είσαι που Κύπρον, τότε εν είσαι συνηθισμένος στη λωρίδα για τα ποδήλατα, τζαι πιθανότατα θα ακούσεις κάμποσα καμπανελλούθκια (οι πουρούες των ποδηλάτων) μεν σου πω μπορεί να σε βάλει τζαι κανένας που κάτω.

Γενικό καταληκτικό σχόλιο: Το Άμστερνταμ εκτός που χασίσιν μυρίζει πολλά Ευρώπην. Ευρωπαϊκόν τοπίον, με πολλύν πράσινον τζαι φύση γενικώς, όμορφα παραμυθένια σπίθκια, αλλά τζαι ευρωπαϊκήν νοοτροπίαν. Μια πόλη με ανοικτόμυαλους ανθρώπους που σου προσφέρει την ελευθερία να είσαι όπως θέλεις. Αξίζει τον κόπον να την επισκεφτείς, τζαι να τη χαρείς. Τζαι να θυμάσαι ότι στο Άμστερνταμ ένα μόνο πράμα επιβάλλεται, να χαλαρώσεις τζαι να αφεθείς.

www.erykini.blogspot.com

Ερυκίνη.

PORTUGAL !!

Μεταφέρομαι νοερά στο πρώτο δωμάτιο του hostel μας στην Portugal γιατί το δεύτερο προτιμώ να μην το θυμάμαι. Εξάλλου, στο πρώτο είχαμε επιπλέον στην παρέα μας -τρόπος πάντα του λέγειν- έναν όμορφον γαλλούδιν και ύστερα τρεις (ή ήταν τέσσερις;;;) ψηλόλιγνους μιλανέζους.

Τρεις κόρες με πολλά κέφκια που είχαν καιρό να ιδωθούν έσμιξαν από τρεις διαφορετικούς προορισμούς. Ευτυχώς η μια ανέλαβε σχεδόν όλα τα πρακτικά και όπως πάντα οι άλλες 2 δεν γνοιαστήκαμε ούτε για hostel ούτε για must-see κτλ γιατί ήδη το καλό μας το μωρό τα είχε μελετήσει.

Στην αρχή ο καιρός δεν ήταν ο καλύτερος αλλά κατά τα άλλα μπροστά στον κυπριακό πύρουλο ήταν μια πόμπα. Η Λίσμποα γυμνάζει, οι οδηγοί δεν ξέρω αν το λένε, δεν τους διάβασα είπαμε, αλλά δεν θα μπορούσε να κάνει αλλιώς με τόσα ανεβοκατεβάσματα. Κάτι κατηφόρες τύπου φασούρι- waterpark- χωρίς υπερβολή. Γι' αυτό τον λόγο από παλιά υπάρχει και εξακολουθεί να χρησιμοποιείται ο ηλεκτρικός της πόλης που είναι συμπαθητικότετος ομολογουμένως.

Η Λίσμποα αποπνέει έναν ανάλαφρο αέρα, μια αίσθηση χαλαρότητας και ξεγνοιασιάς. Η αρχιτεκτονική των κτιρίων την οποία δεν κατέχω να ονοματίσω, αλλά είπαμε γι' αυτό είχαμε την οδηγό, επίσης καταπληχτική, διασώζεται σε πάρα πολλά σημεία της πόλης. Πολύ λίγοι είναι οι χώροι που φαντάζουν μοντέρνοι, με κτίρια ουρανοξύστες κτλ, συγκεκριμένα δεν έχω τπτ στην μνήμη μου απ' αυτούς.

Δεν θα έλεγα ότι πρόκειται για αφημένη πόλη, αλλά πάλι δεν έχει γνωρίσει την τρομερή οικονομική ανάπτυξη που έχουν γνωρίσει άλλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Κι αυτό συγκαταλέγεται στα πολύ υπέρ της πόλης γιατί μπορεί κανείς να πιει το εσπρεσάκι του πάφτηνα σε ωραιότατο περιβάλλον, στην καλύτερη πλατεία της πόλης ενώ παράλληλα υπάρχουν φτηνές και εύχρηστες συγκοινωνίες.

Στεκάκια πάμπολλα, πολύ ψάρι για τους μερακλήδες και κρασάκι για το οποίο φημίζονται. Νεαρόκοσμος παντού κατακλύζει τη νύχτα, τα στενά δρομάκια στο κέντρο, φάσεις χαλαρές, σανγκρία με 2 ευρώ να πίνεις και να λες μπορώ επιτέλους να μεθύσω με 10 ευρώ! Καταπράσινη η γύρω περιοχή όπου φτάσαμε μέχρι τα παλάτια της Σίντρα που δεν ήταν μεν χλίδες όπως αυτά στη Μαδρίτη αλλά η περιοχή εκεί, η θέα κτλ άξιζε και με το παραπάνω τον περίπατο.

Αξιοθέατο και ο Πεσσόα που είχαμε την τύχη το χοστελ μας να είναι πάνω από το brasileira που έπινε το καφεδάκι του. Μέχρι και στο κουτί των χαρτοπετσέτων του τραπεζιού τον έχω δει να ποζάρει! Προωθούνται επίσης, και γιατί όχι στο κάτω κάτω, οι ανακαλύψεις των πορταγάλων εξευρενητών, βάσκο ντα γκάμα κτλ.

Επιπλέον βλέπει κανείς σε σπίτια πλακάκια ζωγραφιστά, δεν ξέρω αν αποδίδω σωστά την τεχνική και είδαμε και ένα συμπαθητικό μουσείο με ωραία δείγματα πλακακιών από Λισαβόνα και όχι μόνο.

Μάθαμε και το obrigada -ειπαμε και οι τρεις κόρες είμαστε-, bon dia, cafe conlacao, και με τα λίγα ισπανικά μας και αγγλικά μια χαρά την βγάλαμε.

Να μην ξεχάσω, κατά παραγγελιά της οδηγού, να σημειώσω ότι τρεις φορές μέρα μεσημέρι μας προσέγγισαν για αγορά προϊόντος φυτικού που απ' ότι φαίνεται στις χώρες της ιβηρικής χερσονήσου αφθονεί.

Είδαμε και τον παπαγάλο, πώς μπορώ να τον ξεχάσω, που σώνει και καλά είναι το σήμα κατατεθέν της χώρας για μια ιστορία όχι και τόσο, κατ' εμένα τουλάχιστο, αξιοσημείωτη. Εγώ μάλλον εύθυμη έως αστεία θα την χαρακτήριζα ☺.

Για περισσότερες λεπτομέρειες πρέπει κανείς να πάει για επιτόπια έρευνα, γιατί άλλο να τα λες και άλλο να τα ζεις!

Θ.

ΣΑΛΑΜΑΝΚΑ

Αγαπάς μια πόλη όχι για τα επτά ή εβδομήντα επτά θαύματά της, αλλά γιατί έχει την απάντηση στη δική σου αναζήτηση.

Πάμπολλες ώρες αναμονής, πέντε βδομάδες επιλεκτικής μοναξιάς σε μια πόλη που ελπίζεις να σου δώσει τις απαντήσεις. Και με τον τρόπο της στις δίνει. Κουλτούρα, πολιτισμός, μουσική, ωραίοι άνθρωποι, επιβλητικά κτίρια. Αρνιέσαι να συγκρίνεις.

Η ταξιδιωτική τσάντα ακούγεται χαρακτηριστικά στους λιθόστρωτους δρόμους, ενώ το βλέμμα λανθάνει από τα τόσα αρχικά ερεθίσματα που δέχεται. Τον ήχο της τσάντας αντικαθιστά ο ήχος των βημάτων. Απίστευτες διαδρομές καθημερινώς. Το βλέμμα συνεχίζει την πορεία του. Τεράστια κτίρια, μείγματα μεσαιωνικών και γοθικών στοιχείων, φιλοξενούν ιδέες πρωτοπόρες. Πρώτη φορά υπάρχει μαζεμένη τόση συνοχή και ανεκτικότητα μεταξύ δύο παραδοσιακά αντίθετων στοιχείων· του παλιού με το καινούργιο.

Τα βράδια έχουν άλλον αέρα σ' αυτή την πόλη. Απολαμβάνεις τις μπίρες και τις σανγκρίες σου ακούγοντας όμορφη μουσική σε έντονους ρυθμούς και τότε κάθε επιθυμία παίρνει τη μορφή της. Όταν οι μέρες μικραίνουν και τα φώτα της πόλης ανάβουν όλα μαζί, δίνοντας στις εκκλησιές έναν απόκοσμο, σχεδόν παγανιστικό χαρακτήρα· όταν στα μπαλκόνια των διαμερισμάτων και στις μικρές καφετέριες και μπουραρίες ακούς γυναικείες φωνές και αντρικά γέλια, τότε αρχίζεις να ζηλεύεις εκείνους που πιστεύουν ότι έχουν ήδη ζήσει μια νύχτα ίδια με αυτή.

Στο κέντρο της πόλης δεσπόζει μεγαλοπρεπώς η Plaza Mayor. Στέκεσαι στη μέση και γυροφέρνεις σαν τρελός. Το καλύτερο όλων είναι ότι δε σε νοιάζει κιάλας. Ολόγυρα καφεστιατόρια, ο κόσμος κινείται, ζει, φλερτάρει, απολαμβάνει την κάθε μέρα του καλοκαιριού. Παρέες γεμίζουν τον χώρο, πολλοί κάθονται στο έδαφος εξερευνώντας την αρχετυπική σχέση του ανθρώπου με τη γη. Απολαμβάνουν να τρίβουν τις παλάμες και τις γυμνές τους πατούσες στο έδαφος και να γέρνουν το κεφάλι στη μεριά του ήλιου. Ωραία παιδιά, πολύχρωμα παιδιά.

Λίγο παρακάτω οι δύο τεράστιοι καθεδρικοί ναοί. Η λεπτομέρεια σε όλο της το μεγαλείο. Νιώθεις δέος μόνο και μόνο στη θωριά τους. Ανεβαίνεις στον Ιερώνυμο, που βρίσκεται στο πλάι του νεότερου καθεδρικού, και βλέπεις ολάκερη την πόλη αφ' υψηλού.

Υπέροχες μελωδίες, παράξενες φωνές, άμετροι ρυθμοί ξεχύνονται σε όλη την πόλη. Στο Patio Chico και στους κήπους του Santo Domingo γκρουβάρεις με τζαζ μουσική. Συγκροτήματα διαδέχονται το ένα το άλλο κάνοντάς σε να χτυπάς τρελά τα χέρια και τα πόδια σου στους γήινους ρυθμούς τους. Γυρνάς το κεφάλι απ' την άλλη και μεταφέρεσαι μίλια μακριά ακούγοντας το ηλικιωμένο ζευγάρι, που παίζει άρπα και βιολί, να ερμηνεύει κλασικά κομμάτια. Καλλιτέχνες του δρόμου, των δρόμων με γερές γνώσεις, που ακόμα χαμογελούν ανθρώπινα.

Οι άνθρωποι ζουν σ' αυτή την πόλη, κινούνται έντονα, χορεύουν παθιασμένα, κλαίνε άφοβα, μιλούν και γελούν δυνατά. Αγαπούν και το δείχνουν, αγκαλιάζονται και φιλιούνται χωρίς συστολές. Συζητούν χαλαρά, χωρίς καμία επιτήδευση.

Το πιο υπέροχο, όμως, είναι οι απίστευτες γωνιές που υπάρχουν για να τα βρεις με τον εαυτό σου. Τα πέτρινα παγκάκια στην Plaza Anaya, τα μεγάλα σκαλιά απέναντι από το Casa de las Conchas συνοδεύοντας την πρωινή σου αποχώνωση με τα παραδοσιακά churros, οι όχθες του ποταμού Tormes. Ιδιαίτερες γωνιές, με τον δικό τους εντελώς χαρακτήρα, που, είτε θες να διαβάσεις είτε θες να σκεφτείς, σου επιτρέπουν να κλειστείς καλά στον εαυτό σου.

Ταξιδεύεις για να ξανάβρεις το παρελθόν σου; Ταξιδεύεις για να ξανάβρεις το μέλλον σου; Δεν ξέρω.

Το μόνο σίγουρο είναι πως το αλλού μοιάζει με ένα ανάστροφο είδωλο. Ο ταξιδιώτης αναγνωρίζει το λίγο που του ανήκει, ανακαλύπτοντας το πολύ που ποτέ δεν είχε και που ποτέ δε θα γίνει δικό του.

Δώρα.

ΕΝΑΣ ΜΗΝΑΣ ΣΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑ

Βαρέθηκα να βρίσκομαι αντιμέτωπη με το ίδιο βλέμμα έκπληξης, απορίας και καχυποψίας -τρία σε ένα- κάθε φορά που απαντάω στην ερώτηση κάποιου συγγενή, φίλου ή γνωστού σχετικά με το πώς μου φάνηκε η Αμερική. Ε ναι λοιπόν, αυτό που είδα από το Αμέρिका δεν με ενθουσίασε καθόλου. Και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί η απάντηση μου προκαλεί αντιδράσεις και σχόλια του τύπου «ε, πάντα φαινόταν ότι είναι περίεργη, δεν είδες πως ντύνεται;», τη στιγμή που οι περισσότεροι απ' αυτούς τους ανθρώπους δεν γνωρίζουν καλά καλά ποια είναι η πρωτεύουσα των Η.Π.Α. (τσεκαρισμένο: οι ποιο πολλοί απαντούν Ν. Υόρκη).

Γιατί λοιπόν όλοι αυτοί περιμένουν να ακούσουν από μένα ότι ξετρελάθηκα κι ότι θέλω να συνεχίσω εκεί τις σπουδές μου και ότι δεν ήθελα με τίποτα να φύγω;

Η πρώτη εβδομάδα στη Βαλτιμόρη πέρασε βασανίστικα αργά. Οι συμβουλές που δόθηκαν ήταν: μην μπειτε στα αστικά λεωφορεία (αυτά τα χρησιμοποιούν μόνο οι ντόπιοι = μαύροι

= ΚΙΝΔΥΝΟΣ), να βρίσκεστε πάντα εντός ακτίνας 100μ. από την φοιτητική εστία, να μην περπατάτε βράδυ μετά τις δέκα. Έτσι οι διαδρομές που κάλυψα περιορίστηκαν στο τετράγωνο γύρω από την εστία και τα κτίρια του πανεπιστημίου. Α, και φυσικά στο αγαπημένο μου -κατακλέβω τους φοιτητές- βιβλιοπωλείο, στο οποίο έσκασα τριψήφιο αριθμό κολλαριστών δολαρίων για ένα εγχειρίδιο ισπανικών (ευτυχώς κάλυψε η υποτροφία τα έξοδα αλλιώς ακόμη θα τα έκλαιγα). Βέβαια, για να είμαστε δίκαιοι η πανεπιστημιούπολη δεν ήταν καθόλου άσχημη. Οι κτιριακές εγκαταστάσεις της βρίσκονται εντός μιας τεράστιας δασώδους έκτασης, στην οποία κατοικούσαν μικρά χαριτωμένα τρωκτικά και ποικίλα φτερωτά όντα. Επίσης, η βιβλιοθήκη και τα διάφορα εργαστήρια ήταν αυτό που θα έλεγε κανείς φιλικά προς τη μελέτη.

Τη δεύτερη εβδομάδα δεν άντεξα. Πράγματι η εγκληματικότητα στη Βαλτιμόρη είναι ιδιαίτερα αυξημένη (σύμφωνα με την τοπική εφημερίδα σημειώνονται κατά μέσο όρο τρεις φόντοι την εβδομάδα στην πόλη) αλλά απ' την άλλη αν εμένα ακόμη πέντε λεπτά στο γνώριμο πια οικοδομικό τετράγωνο θα έπαιρνα φόρα και θα έπεφτα μόνη μου απ' το παράθυρο. Ρώτησα κάποια από τα παιδιά στις εστίες να μου πουν πώς διακινούνται πώς πάνε στο κέντρο για να λάβω την αποστομωτική απάντηση «Γιατί να πάμε στο κέντρο, αφού τα έχουμε όλα εδώ». Τελικά πήγαμε στο κέντρο κι όχι μόνο μια φορά ούτε μόνο με το λεωφορείο αλλά και πεζή. Επίσης περπάτησα και ως το Hamden, την ομορφότερη συνοικία στην άκρη της πόλης με τα ρετρό μαγαζάκια όπου έχουν τα ατελιέ τους διάφοροι καλλιτέχνες και όπου ανακάλυψα ένα βιβλιοπωλείο γεμάτο με μικρούς θησαυρούς. Μου έκανε εντύπωση που πολύ λίγοι φοιτητές ήξεραν προς τα πού πέφτει και πολύ λιγότεροι ήταν αυτοί που την είχαν επισκεφτεί αν και βρισκόταν σε απόσταση δεκαπέντε λεπτών από το χώρο του πανεπιστημίου. Μετά ακολούθησε το ArtScare το μεγαλύτερο δωρεάν φεστιβάλ τεχνών που γίνεται στις Η.Π.Α. Τόσα χρώματα και τόσο ανομοιογενές και αμέτρητο πλήθος δε θυμάμαι να χω ξαναδεί. Η εμπειρία ήταν ανεπανάληπτη.

Ενώ λοιπόν η γνωριμία μου με την πόλη προχωρούσε προέκυψε ένα άλλο θέμα. Οι σχέσεις μου με τους γύρω μου και ιδιαίτερα με τους καθηγητές και τους συμφοιτητές μου. Ένα από τα πρώτα πράγματα που με εντυπωσίασε ήταν το πόσο ευγενικοί (σε σημείο που κατήντησε εκνευριστικό) ήταν όλοι και πόσο εξυπηρετικοί και πρόθυμοι, ιδιαίτερα τα άτομα που εργοδοτούνταν στις διάφορες υπηρεσίες του πανεπιστημίου. Οι καθηγητές έμοιαζαν συνεργάσιμοι και προσιτοί με υπέρμετρο ζήλο και ενθουσιασμό για το αντικείμενο τους. Αυτό άλλαξε στην πορεία, τουλάχιστον όσον αφορά τον ένα απ' αυτούς, όταν τόλμησα να του επισημάνω μια λάθος διόρθωση που είχε κάνει και ακόμα χειρότερα να έχω και δίκαιο, το αποτέλεσμα ήταν να διδαχθώ εκτός από γραμματική, ότι ο τρόπος που είναι κομμένα τα μαλλιά μου είναι φοβερά εκνευριστικός, ότι έχω υπερτιμήσει τις δυνατότητές μου και ότι όταν παίζεται ένα παιχνίδι και είσαι το μόνο άτομο που δεν κατάγεται η έστω μένει μόνιμα στις Η.Π.Α τότε σίγουρα δεν μπορείς να περιμένεις ότι ισχύουν για σένα οι ίδιοι κανόνες που ισχύουν για τους υπόλοιπους. Όσον αφορά την αφρόκρεμα των Αμερικανών φοιτητών, τους συμφοιτητές μου δηλαδή, δεν ξέρω από πού να αρχίσω. Από το ότι αρχικά φαίνονται όλοι γλυκύτατοι και ευγενέστατοι αλλά τελικά

αποδείχτηκαν είρωνες, κυνικοί και απερίγραπτα ανταγωνιστικοί και έτοιμοι να σε ταπεινώσουν με την πρώτη ευκαιρία ή από το ότι η καθημερινότητα τους είναι τόσο συναρπαστική ώστε το να περάσουν τρεις συνεχόμενες ώρες χωρίς μελέτη είναι γι' αυτούς αιτία αύξησης της αδρεναλίνης;

Στα μέσα του μήνα με βαριά καρδιά σερνόμωνα μέχρι την αίθουσα διδασκαλίας ενώ ο Άσιμος ξελαρυγγιαζόταν επαναλαμβάνοντας για μέρες σαν ένα αδιάκοπο κάλεσμα «παράτα τα σχολεία και τ' αμφιθέατρα, να 'ρθείς στην παραλία να κάνουμε έρωτα». Βέβαια τελικά δεν τα παράτησα αλλά κάποιοι άλλοι το έκαναν ή μάλλον καλύτερα αναγκάστηκαν να το κάνουν και όχι για να πάνε στην παραλία. Ένας από αυτούς ήταν ο Addit, από την τάξη των ισπανικών, στον οποίο ο καθηγητής ανακοίνωσε μια ηλιόλουστη μέρα πως δεν μπορεί πια να παρακολουθεί το μάθημα και δεν του επιτρέπεται η είσοδος στην τάξη μιας και το σύστημα τον διέγραψε επειδή άργησε να πληρώσει τα δίδακτρα του. Τόσο απλά, χωρίς καμία προειδοποίηση. Ένα ακόμη όνομα, ένας ακόμη αριθμός διαγράφηκε από το σύστημα. Το περιστατικό αυτό κανείς δεν το σχολίασε, απλά φάνηκαν όλοι ικανοποιημένοι που δεν ήταν στη θέση του. Άλλωστε δεν είναι κι εύκολο πράγμα για μια οικογένεια να πληρώνει δίδακτρα \$60. 000 το χρόνο.

Το κέντρο της πόλης το είχα μάθει πια αρκετά καλά αλλά εκτός από το Walters Art Museum τίποτ' άλλο δεν μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση. Ο κόσμος εκεί όπως και στις συνοικίες εκτός της πανεπιστημιούπολης ήταν εντελώς διαφορετικός. Αφροαμερικάνοι στην πλειοψηφία τους, όλοι ευγενικοί και τυπικοί αλλά με βλέμμα κενό, με θέματα συζήτησης ανούσια έμοιαζαν να έχουν αποδεχτεί την χωρίς διακυμάνσεις ρουτίνα τους και να περιμένουν στωικά τον κύκλο τους να κλείσει. Μια από τις ελάχιστες εξαιρέσεις και κατά την άποψη μου η χαρακτηριστικότερη μορφή της πόλης ο ηλικιωμένος άστεγος που κάθε Κυριακή προσέφερε με τις χορευτικές του φιγούρες ένα μοναδικό θέαμα σε όσους έρχονταν για να απολαύσουν τις συναυλίες Jazz και Funk μουσικής στο λιμάνι.

Όταν ήρθε η ώρα να φύγω καθώς επιβιβαζόμωνα στο αεροπλάνο σκεφτόμωνα πόσο απαραίτητη πέρασε η παρουσία μου σ' αυτή την πόλη, πόσο δεν άγγιξε τη ζωή κανενός, πόσο δεν είχα δημιουργήσει κανέναν δεσμό με τους ανθρώπους της ή τουλάχιστον κανέναν αρκετά σημαντικό για να διατηρηθεί. Υπήρξα κι εγώ απλά ένα νούμερο, το οποίο το σύστημα διέγραψε αυτόματα, μόλις έληξε ο προπληρωμένος χρόνος ύπαρξης μου εκεί, όπως έχει προγραμματιστεί να κάνει.

Δήμητρα.

Κίνηση Πολιτών ALERT

Δραστηριοποιηθείτε στην Κίνηση Πολιτών Alert!

Με κοινωνικά αίτια που προϋπήρχαν εδώ και χρόνια κάνοντας την κοινωνία να σιγοβράζει και με αφορμή την αθωωτική απόφαση του Μόνιμου Κακουργιοδικείου Λευκωσίας στην υπόθεση των 10 βασανιστών αστυνομικών, το κοινωνικό ξέσπασμα που υπήρξε από πολίτες που νοιώθουν ότι πρέπει να είναι σε εγρήγορση είχε ως αποτέλεσμα την γέννηση της **Κίνησης Πολιτών Alert**.

Μέσω της **Κίνησης Πολιτών Alert** η κοινωνία βρήκε φωνή, αντέδρασε και κινητοποιήθηκε δυναμικά θέτοντας επιτακτικά ως αιτήματα της την καταδίκη των 10 βασανιστών αστυνομικών αλλά και κάθε αστυνομικού που καταχράται την εξουσία του.

Η **Alert** έθεσε επίσης ως επιτακτική ανάγκη την διερεύνηση των λόγων που ωθούν συστηματικά την δικαστική εξουσία να προσφέρει κάλυψη στην αστυνομική αυθαιρεσία, οδηγώντας σε τόσο εξόφθαλμα άδικες αποφάσεις.

Στα συμπεράσματα της **Γενικής Συνέλευσης της Κίνησης Πολιτών Alert** που έγινε στις **4 Απριλίου 2009** στο Πανεπιστήμιο Κύπρου, αποφασίστηκε ότι πρωταρχικός στόχος της Κίνησης είναι η κοινωνική αντίσταση στην αστυνομική τρομοκρατία και στο δικαστικό της ξέπλυμα.

Βασικός επίσης, στόχος της **Alert** είναι η **προσπάθεια ενημέρωσης όλων των κατοίκων της Κύπρου για τα βασικά δημοκρατικά μας δικαιώματα (κοινωνικά, ατομικά και πολιτικά)** καθώς επίσης και τα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις του Κράτους και των μηχανισμών του απέναντι μας.

Οι αναφορές που ήρθαν από πολλούς συμπολίτες μας αμέσως μετά την αθώωση των 10 βασανιστών αστυνομικών για παρόμοια περιστατικά αστυνομικής βίας και συγκάλυψης τους από τα δικαστήρια δείχνουν το μέγεθος του προβλήματος και της ανάγκης για ακόμα πιο οργανωμένη κοινωνική αντίδραση.

Η **Κίνηση Πολιτών Alert** αγκαλιάστηκε θερμά από την κοινωνία και βρήκε έντονη και πλατιά στήριξη από ανθρώπους όλων των ηλικιών και ιδιοτήτων.

Η κοινωνία μέσω της **Alert** αντέδρασε δυναμικά, βγαίνοντας στους δρόμους, δίνοντας το μήνυμα ότι δεν θα ανεχτεί την συνέχιση αυτής της κοροϊδίας.

Αυτό το μήνυμα λήφθηκε πολύ δυνατά, αφού οι 10 βασανιστές αστυνομικοί παραμένουν ακόμη σε διαθεσιμότητα!

Αυτή η πρώτη επιτυχία πρέπει επίσης να δώσει σε όλους μας το μήνυμα ότι τίποτα δεν χαρίζεται αλλά όλα κερδίζονται με διεκδικήσεις!

Οι στόχοι της **Κίνησης Πολιτών Alert** που εδράζονται στην υπεράσπιση βασικών δημοκρατικών δικαιωμάτων ήταν αυτό που ένωσε όλους που ανταποκρίθηκαν άμεσα και πρόθυμα στα καλέσματα για διαδηλώσεις, πορείες, συναυλίες και άλλες εκδηλώσεις.

Η **Κίνηση Πολιτών Alert** θέλει να αποτελέσει ισχυρό φορέα κοινωνικής αντίδρασης, λειτουργώντας με διαφάνεια μέσα από γενικές συνελεύσεις για λήψη αποφάσεων και αποκεντρωτικά με συντονιστικές ομάδες και κινήσεις πολιτών σε όλες τις πόλεις της Κύπρου.

Η **Κίνηση Πολιτών Alert** είναι κάτι που δημιουργείται μέσα στη βάση της ίδιας της κοινωνίας.

Η **Alert** αποτελείται από απλούς ανθρώπους που νοιώθουν την ανάγκη να προσφέρουν ό,τι μπορούν για να επέλθουν αλλαγές που θα βελτιώσουν την ποιότητα ζωής όλων των ανθρώπων της Κύπρου.

Όλοι οι πολίτες που βρίσκονται σε εγρήγορση απέναντι στην αυθαιρεσία και στην κατάχρηση εξουσίας είναι **Alert** και καλούνται να συμμετέχουν στον διάλογο, στην κατάθεση απόψεων και στην λήψη αποφάσεων για τις περαιτέρω δράσεις και αντιδράσεις.

Οι αποφάσεις για τις επόμενες δράσεις της Κίνησης ανήκουν σε όλους τους πολίτες που της δίνουν υπόσταση και πνοή.

www.alertcy.wordpress.com

Το παραπάνω κείμενο βρίσκεται στην ιστοσελίδα της κίνησης πολιτών alert.

Μετά το φρένο του καλοκαιριού, η υπόθεση της αθώωσης των δέκα αστυνομικών επανέρχεται στο προσκήνιο και μαζί της και το μέλλον της κινηματικής προσπάθειας. Στη συζήτηση που διοργανώθηκε την περασμένη Παρασκευή στην πλατεία Φανερωμένης ειπώθηκαν- μεταξύ άλλων- ότι ο καθένας από εμάς πρέπει να αναλάβει να είναι αλέρτ στον δικό του περιβάλλοντα χώρο και να προσφέρει με την συζήτηση και την πράξη του τον δικό του οβολό στην όλη προσπάθεια. Οι εκδηλώσεις που προγραμματίζονται αυτή την περίοδο είναι συνυφασμένες με το αίτημα για την εκδίκαση της υπόθεσης και την μη περαιτέρω αναβολή του.

Διαβάστε το έκτακτο
τεύχος του εντύπου 'Το
Καλέμι'
[platformaenomenikipros.
blogspot.com](http://platformaenomenikipros.blogspot.com)

CYPRIOIS MUST:

- DANCE
- HAVE MORE SEX
- THROW AWAY THEIR TV'S
- WALK
- THINK ABOUT NOT ONLY THEMSELVES
- FEEL !!!
- MAKE THEIR OWN COFFEE AT HOME (AND IN THE STREETS)
- BURN KYRKOS (AND ALL MONASTIRIES)
- STOP BELIEVING IN AUTHORITY AND START BELIEVING IN EACH OTHER ...

- LEAD MORE ... FEARS

ΣΤΕΛΝΕΤΕ ΚΕΙΜΕΝΑ:

elenatornariti@hotmail.com

dwrothi@yahoo.gr